

Arrest

nr. 350 157 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 19 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 16 oktober 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2026 met referentienummer 134797.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. COURANT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 maart 2025 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 16 oktober 2025 onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2025 werd ingediend door :

A., Y. (geen R.R.)
Geboren te Istanbul op [...] *[...]*
Nationaliteit: Canada
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat haar broer de Belgische nationaliteit heeft verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Betrokkene bewijst bovendien de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij ze er op wijst dat zij samenwoont met haar broer en nichtje en dat zij zoveel mogelijk zou trachten haar broer te ondersteunen in de opvoeding en verzorging van zijn dochter. Ze meent dat er rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in ons land oprichtte in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar haar samenwoning met haar broer en nichtje. Echter, we stellen vast dat betrokkene de verwantschap met deze beweerde familieleden niet bewijst. Evenmin is sprake van samenwoning met deze familieleden noch worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Volledigheidshalve merken we nog op dat het nichtje waarvan sprake momenteel reeds meerderjarig is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E.v. Zweden*, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet

als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich tevens op het feit dat zij Belgische inkomsten heeft, met name verhuuropbrengsten van haar eigendom in Schaarbeek. Echter, aangezien betrokkene dit eigendom reeds heeft sinds 2011 en zij zelf pas sinds begin 2025 in België verblijft (haar eerste bewijs van aanwezigheid op het Belgische grondgebied is huidige aanvraag 9bis), toont ze zelf aan dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar Canada bijzonder moeilijk maakt.

Verzoeker haalt aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugleiding. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al enige tijd in ons land zou verblijven, dat al haar sociale en familiale banden zich in België zouden bevinden, dat het haar aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat zij uitstekend Engels zou spreken, dat zij haar huurovereenkomst voorlegt evenals de notariële akte inzake de aankoop van onroerend goed te Schaarbeek, haar eigen verklaringen en een aanslagbiljet van de belasting voor niet inwoners) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 16 oktober 2025 beslist verweerder tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw,
Naam, voornaam: [A.Y.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: istanbul
nationaliteit: Canada

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 28.03.2025 een aanvraag 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]"

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissingen trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op: *"Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen".*

Ze betoogt als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent haar regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. (...)"

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken: (...).

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelt dat verzoekster geen uitzonderlijke omstandigheden aantoonst waardoor zij niet naar Canada kan terugkeren om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze motivering getuigt van een onvoldoende zorgvuldige motivering.

Beide ouders van verzoekster zijn overleden. Verzoekster heeft niemand in Canada.

Verzoekster woont samen met haar Belgische broer en nichtje. Ze ondersteunt haar broer zo veel mogelijk in de opvoeding en verzorging van zijn dochter. Ze is de eigenaar van een appartement in Schaarbeek, België en van twee appartementen in Duitsland. De huurinkomsten worden gestort op haar Belgische bankrekening. Ze heeft Belgische inkomsten.

Het EHRM leert dat gezinsleven niet afhankelijk is van samenwonen, maar van de daadwerkelijke affectieve en verzorgende banden (EHRM, K. en T./Finland, 27.04.2000; EHRM, Gnahoré/Frankrijk, 19.09.2000).

DVZ verwijst naar de klassieke rechtspraak van het EHRM inzake “tijdelijke terugkeer”. Die rechtspraak werd echter genuanceerd.

Verzoekster verwijst naar het arrest EHRM, Omoregie/Norway, 31.07.2008: Uitzetting mag niet leiden tot een langdurige of onzekere scheiding.

De tijdelijke scheiding is in werkelijkheid geen tijdelijke scheiding, maar een onbepaalde en onherstelbare scheiding.

In casu wordt geen enkele concrete proportionaliteitstoets uitgevoerd waarbij rekening wordt gehouden met de daadwerkelijke gezinsband met een Belgische onderdaan, noch met de feitelijke maatschappelijke integratie en economische verankering, noch met de duur en intensiteit van het opgebouwde privéleven. DVZ herleidt artikel 9bis aldus tot een louter theoretische mogelijkheid tot terugkeer.

Het EHRM erkent dat ook familiale relaties buiten het kerngezin onder artikel 8 EVRM kunnen vallen wanneer sprake is van samenwoning, effectieve familiale solidariteit en reële affectieve en sociale banden. (EHRM, 13 juni 1979, Marckx t. België; EHRM, 21 december 2001, Sen t. Nederland).

Verzoekster woont samen met haar broer, ze neemt actief deel aan het gezinsleven en vervult een ondersteunende rol binnen het gezin.

DVZ miskent deze elementen volledig, dan wel verwerpt ze zonder ernstig onderzoek.

DVZ stelt dat verzoekster haar familiale banden niet bewijst, doch werd geen aanvullend onderzoek gevoerd en werd verzoekster niet uitgenodigd om bijkomende stukken over te leggen.

Verder dient gesteld te worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op de onontvankelijkheidsbeslissing. Indien deze laatste onwettig is, dient het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens vernietigd.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in strijd is met artikel 8 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet niet uiteen waarom de motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te kennen.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.5. In de eerste bestreden beslissing kan voor wat betreft het door verzoekster ingeroepen argument dat ze samenwoont met haar broer en nichtje en dat ze haar broer ondersteunt in de opvoeding en verzorging van zijn dochter, duidelijk worden gelezen dat:

- a) verzoekster haar verwantschapsband met de beweerde familieleden niet bewijst;
- b) er geen sprake is van samenwoning met deze (beweerde) familieleden;
- c) (ook) het nichtje meerderjarig is en er geen bewijzen zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen verzoekster en haar (beweerde) familieleden;
- d) de terugkeer naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen slechts een tijdelijke scheiding betreft die het privé- en gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De motieven a) en b) vinden steun in het administratief dossier. Voor wat betreft motief a) werpt verzoekster op dat verweerder geen aanvullend onderzoek heeft gevoerd en haar ook niet heeft uitgenodigd om bijkomende stukken in dit verband over te leggen. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat het de aanvrager om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen zelf toekomt om zorgvuldig te zijn. Dit

veronderstelt dat als verzoekster argumentatie ontwikkelt inzake familieleden die het haar bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om in het land van oorsprong een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, ze bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag minstens een begin van bewijs bijbrengt van deze familieband, quod non. Verzoekster kan niet dienstig voor het eerst in de fase van haar verzoekschrift stukken gaan bijbrengen ten bewijze van deze band. Verweerder kan niet worden verweten een beslissing te hebben getroffen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, dit aan de hand van stukken die niet voorlagen op het ogenblik dat hij ze trof. Motief b) wordt niet aan het wankelen gebracht door verzoeksters loutere affirmatie dat ze samenwoont met haar broer en nichtje. De motieven a) en b) blijven derhalve overeind. Ze volstaan op zich reeds om verzoeksters argumentatie inzake haar broer en nichtje te verwerpen. Alleszins stelt de Raad vast dat verzoekster helemaal niets concreets inbrengt tegen de motieven c) en d). Verzoekster kan ze bezwaarlijk aan het wankelen brengen door de eerste bestreden beslissing volledig te hernemen in het verzoekschrift, voorafgegaan door de mededeling dat ze ten onrechte werd getroffen. Evenmin volstaat het te herhalen dat ze samenwoont met haar broer en nichtje, actief deelneemt aan het gezinsleven en een ondersteunende rol heeft binnen het gezin. Evenmin kan verzoekster volstaan met te verwijzen naar allerlei uitspraken van het EHRM inzake het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM waarvan ze niet concreet aantoonde dat ze toepasselijk zijn op haar.

3.6. Voor wat betreft verzoeksters privéleven, kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *“We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.”*, alsook dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten, ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Door algemeen te verwijzen naar een *“feitelijke maatschappelijke integratie en economische verankering”* alsook *“de duur en intensiteit van het opgebouwde privéleven”* kan verzoekster voormelde afwegingen niet aan het wankelen brengen. De Raad ziet niet in waarom huurinkomsten enkel op een Belgische rekening kunnen worden gestort en haar continue aanwezigheid in België vereisen waardoor zelfs een tijdelijke terugkeer is uitgesloten, te meer verzoekster niets inbrengt tegen de volgende vaststelling in de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene beroept zich tevens op het feit dat zij Belgische inkomsten heeft, met name verhuuropbrengsten van haar eigendom in Schaarbeek. Echter, aangezien betrokkene dit eigendom reeds heeft sinds 2011 en zij zelf pas sinds begin 2025 in België verblijft (haar eerste bewijs van aanwezigheid op het Belgische grondgebied is huidige aanvraag 9bis), toont ze zelf aan dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar Canada bijzonder moeilijk maakt.”*

3.7. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel van aard en in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster gaat helemaal niet in concreto in op de afwegingen die in de tweede bestreden beslissing kunnen worden gelezen in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van dezelfde wet, waardoor ze overeind blijven. Deze afwegingen maken duidelijk dat de tweede bestreden beslissing niet louter is gebaseerd op de eerste bestreden beslissing zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt in het verzoekschrift. Alleszins werd de eerste bestreden beslissing niet onwettig bevonden zodat het bevel om het grondgebied te verlaten niet om die reden moet worden vernietigd, zoals verzoekster eist in haar verzoekschrift.

3.8. De Raad besluit bijgevolg dat verzoekster met haar betoog, dat voornamelijk bestaat in het herhalen van omstandigheden die werden ingeroepen in het kader van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag en het uiten van onbegrip voor de bestreden beslissingen, niet aantoonde dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gehandeld. Verzoeksters overtuiging dat gezien de elementen die haar zaak kenmerken de bestreden beslissingen niet deugen, kan niet tot een ander oordeel leiden. De theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

M. EKKA